

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jan Schneeweise a Martina Bobáka v právní věci

žalobce: **Mgr. M. D.**
zastoupený advokátkou JUDr. Marií Koričanskou, Ph.D.
se sídlem Kolbenova 38, Praha 9

proti

žalovanému: **nejvyšší státní tajemník**
se sídlem Jindřišská 34, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2021, č.j. MV-48957-3/SR-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně potvrzeno rozhodnutí předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „**služební orgán**“) ze dne 16. 2. 2021, č.j. ČTÚ-57 344/2020-601/IV.vyř (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), jímž byl dle § 72 odst. 1 písm. d) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o státní službě**“) ukončen služební poměr žalobce (výrok I) a současně bylo žalobci přiznáno odbytné ve výši Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

devítinásobku jeho měsíčního platu, tj. 488 700 Kč, s tím, že odbytné bude žalobci vyplaceno v termínu určeném ve služebním úřadu pro výplatu platu, nejdříve však po nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí (výrok II).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul odvolací námitky žalobce a následně uvedl, že žalobce byl zařazen na služebním místě č. 713 (dále jen „**žalobcovo služební místo**“) v samostatném oddělení sekretariát předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, ve 13. platové třídě a v oboru služby Elektronická komunikace a poštovní služby. Na základě systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. 6. 2020 a 1. 9. 2020 (schválené usnesením vlády České republiky č. 563 ze dne 25. 5. 2020), která byla promítnuta do organizační struktury Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „**ČTÚ**“) opatřením č. 13/2020 (dále jen „**opatření č. 13/2020**“), došlo ke zrušení žalobcova služebního místa. V návaznosti na to byl žalobce rozhodnutím služebního orgánu ze dne 26. 5. 2020, č.j. ČTÚ-23 801/2020-601 (dále jen „**rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby**“) zařazen mimo výkon služby dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě, protože nebylo nalezeno vhodné služební místo pro jeho převedení. Vzhledem k uplynutí šesti měsíců, po něž mohl být žalobce nejdéle zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, zahájil služební orgán oznámením ze dne 1. 12. 2020, č.j. ČTÚ-57344/2020-601, řízení o skončení jeho služebního poměru dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě.
3. Žalovaný konstatoval, že služební orgán pro žalobce v době jeho zařazení mimo výkon služby prokazatelně hledal volné služební místo, které by po něj bylo vhodné a na které by jej bylo možno převést dle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě. Služební orgán tedy řádně zjistil skutkový stav a učinil správný závěr ohledně uplynutí doby šesti měsíců, po kterou byl žalobce zařazen mimo výkon služby, s jejímž marným uplynutím je spojeno ukončení služebního poměru dle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě. Žalobce po celou dobu svého zařazení mimo výkon služby neučinil žádný úkon, který by mohl přispět k nalezení vhodného služebního místa k převedení. V rámci vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí přitom namítal, že nebyl převeden na služební místo č. 925 (dále jen „**služební místo č. 925**“), které služební orgán za vhodné nepovažoval. O žádné jiné služební místo neprojevil zájem a ani služební orgán žádné vhodné služební místo nenalezl, ač je pravidelně vyhledával. Prvostupňové rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu s právními předpisy a je věcně správné.
4. Dle žalovaného není pravdou, že by služební orgán zřízením služebního místa č. 925 obešel zákon. Již při jeho vytvoření muselo být služebnímu orgánu zřejmé, jaké činnosti na něm budou vykonávány s ohledem na nutnost stanovení oboru služby. Žalobci bylo jeho vytvoření známo již v době jeho zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů a předmětné služební místo bylo také součástí přehledu volných služebních míst, který byl žalobci služebním orgánem pravidelně zasílán. Pasivitu žalobce, který o služební místo č. 925 neprojevil zájem, nelze klást k tíži služebnímu orgánu. Nyní žalobcem napadaná systemizace a související organizační dokumenty, byly podkladem pro rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby, které žalobce nenapadl. Pokladem prvostupňového rozhodnutí je primárně pravomocné rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby.
5. Je pravdou, že činnosti vykonávané na služebním místě č. 925 se částečně kryjí s činnostmi vykonávanými na žalobcově služebním místě. Služební orgán však v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že v případě žalobcova služebního místa se jednalo o pozici tiskového mluvčího v oboru služby Elektronická komunikace a poštovní služby, v jehož služební Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

náplni bylo vypracovávání odborných podkladů a jejich prezentace navenek, včetně prezentace předsedy Rady ČTÚ, přičemž na služebním místě č. 925 nejsou odborné podklady v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb vytvářeny, ale jsou sbírány od odborných útvarů a moderní formou zpracovávány a prezentovány a dále je posílen výkon činností útvaru v oboru služby Média, audiovize a regulace vysílání. Služební orgán sice jednou označil žalobcovo služební místo za služební místo č. 925 a zaměnil pojmy, to však zmatečnost nezakládá a prvostupňové rozhodnutí není ani nepřezkoumatelné. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal postup služebního orgánu při zřízení služebního místa č. 925 nezákonným, je argumentace žalobce důvody, pro které se nepřihlásil do výběrového řízení na uvedené služební místo, bezpředmětná.

6. Z podkladů pro vydání rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby je zřejmé, že na základě opatření č. 13/2020 bylo s účinností od 1. 6. 2020 zřízeno služební místo č. 925 v samostatném oddělení sekretariát předsedkyně Rady ČTÚ s tím, že na něm bylo požadováno vysokoškolské magisterské vzdělání, šlo o místo služby v oboru služby Média, audiovize a regulace vysílání a nebyl stanoven žádný požadavek dle § 25 odst. 5 služebního zákona. Šlo o služební místo ve 13. platové třídě se služebním působištem v Praze. Žalobce měl již před vyhlášením výběrového řízení o služebním místě č. 925 řadu informací. Pokud mu nebylo známo, jaké činnosti na něm mají být vykonávány, mohl služební orgán požádat o další informace. Ten přitom dané služební místo nepovažoval pro žalobce za vhodné. Služební orgán nepochybil ani tím, že do správního spisu zařadil pouze oznámení o vyhlášení výběrového řízení na služební místo č. 925 (dále jen „oznámení“). Z něj je totiž patrné, jaké činnosti mají být na tomto služebním místě vykonávány. Není zřejmé, jaké jiné důkazy by měly prokázat, že se jedná o totožné služební místo se služebním místem žalobcovým.
7. K tvrzení, že Tereza Meravá, která byla na služební místo č. 925 zařazena, vystupuje jako tisková mluvčí ČTÚ, žalovaný uvedl, že se činnosti na obou služebních místech překrývají, a proto může uvedená zaměstnankyně vystupovat obdobně, jako by to příslušelo tiskovému mluvčímu. Tomu odpovídá i jedna z činností uvedených v oznámení. To však neznamená, že jde o totožné služební místo. Označení uvedené zaměstnankyně ze strany medií přitom není podstatné. Bepředmětná je také argumentace o účelovém určení oboru služby, protože státní zaměstnanec může být převeden i na služební místo s jiným oborem služby. Postup služebního orgánu nebyl účelový, protože pokud by dospěl k závěru, že je služební místo č. 925 pro žalobce vhodné, nebyl by odlišný obor služby pro převedení překážkou. Stejný obor služby byl stanoven na 15 služebních místech v Ministerstvu vnitra a 8 v Ministerstvu kultury. Není tedy pravdou, že by byl daný obor vyhrazen statním zaměstnancům v Radě pro rozhlasové a televizní vysílání. Nelze také obecně konstatovat, jaký obor služby by měl mít stanoven tiskový mluvčí, záleží na činnostech, které jsou na daném služebním místě vykonávány. Ze seznamu služebních míst plyne, že obor služby Média, audiovize a regulace vysílání je v rámci ČTÚ stanoven mimo služební místo č. 925 i na dalších třech služebních místech a o účelové jednání tedy nešlo. Není zřejmé, jak by připojení spisu výběrového řízení na služební místo č. 925 mohlo prokázat opak.
8. K námitkám stran odbytného žalovaný uvedl, že výrok o odbytném je přímo vázán na výrok o skončení služebního poměru. Je-li tedy odvoláním napaden výrok o skončení služebního poměru, nemůže nabýt právní moci ani výrok o odbytném, přičemž pouze na jeho základě může být odbytné vyplaceno (viz čl. 23 odst. 7 metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2020, kterým se stanoví podrobnosti ke

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

skončení služebního poměru). Služební orgán nepochybil a postupoval v souladu se zásadou legitimního očekávání, když postupoval dle uvedené metodiky. Výklad žalobce je nepřijatelný, protože v případě zrušení výroku o skončení služebního poměru by došlo k bezdůvodnému obohacení. Oba výroky tvoří nedílný celek a výrok o odbytném nemůže samostatně nabýt právní moci, ani je-li napaden jen výrok o skončení služebního poměru.

9. K námitce žalobce, že neobdržel e-mail s výzvou k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, ani nedal služebnímu orgánu souhlas k doručování na soukromou e-mailovou adresu, žalovaný uvedl, že výzva byla žalobci doručena provozovatelem poštovních služeb dne 22. 1. 2021 a napadené rozhodnutí bylo vydáno až 16. 2. 2021. Žalobce tak měl dostatek času se vyjádřit, což podáním ze dne 27. 1. 2021 učinil. Skutečnost, že služební orgán nemůže prokázat doručení uvedené výzvy e-mailem, není vadou, která by měla vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný neshledal ani souvislost mezi publicistickou činností žalobce a řízením o skončení služebního poměru. Nebylo mu zřejmé, proč byl daný podklad součástí spisového materiálu, lze však předpokládat, že služební orgán na jeho základě neučinil žádný závěr, který by měl vliv na skončení služebního poměru žalobce. Existence nadbytečného podkladu nezpůsobuje nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Oprávněná úřední osoba přitom není při nahlížení do spisu ze strany účastníka řízení oprávněna provádět hodnocení jednotlivých listin.
10. Služební orgán postupoval dle § 62 zákona o státní službě, když žalobce zařadil mimo výkon služby z organizačních důvodů. Nemohl postupovat dle § 61 odst. 1 písm. c) téhož zákona, protože žádné vhodné služební místo pro převedení žalobce nebylo volné. Pokud by v průběhu zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů odpadl důvod spočívající v nemožnosti převedení žalobce, rozhodl by služební orgán, v němž by bylo volné služební místo, o jeho převedení dle § 61 zákona o státní službě v návaznosti na konkrétní důvod převedení. Z § 49 odst. 2 až 5, ale také z § 51 odst. 5 a 6 zákona o státní službě plyne, že státního zaměstnance nelze dle § 61 téhož zákona převést na služební místo zařazené ve vyšší platové třídě, neboť pro takové zařazení zákon stanoví přísnější podmínky nebo jej podmiňuje účastí ve výběrovém řízení. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce podmínky § 49 odst. 2 zákona o státní službě splňoval. Služební orgán po uplynutí 6 měsíců nabídl žalobci 4 služební místa a výzvou ze dne 7. 1. 2021, č.j. ČTÚ-57344/2020-601/III.vyř., jej vyzval k vyjádření souhlasu se zařazením na některé z nabízených míst dle § 49 odst. 2 zákona o státní službě. Žalobce však souhlas neudělil. Po uplynutí lhůty 6 měsíců již nelze státního zaměstnance převést na jiné služební místo postupem dle § 61 zákona o státní službě, a to ani pokud by v období mezi uplynutím doby 6 měsíců a vydáním rozhodnutí o skončení služebního poměru služební orgán vhodné služební místo našel, ledaže by šlo o převedení se souhlasem zaměstnance. Postup dle § 49 odst. 2 až 5 a § 51 odst. 5 a 6 lze připustit opět se souhlasem zaměstnance. Žalobce by také mohl být na jiné služební místo zařazen na základě výběrového řízení.

II. Obsah žaloby

11. Žalobce předně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je tvořeno kompilací argumentace žalobce a služebnímu orgánu, ale absentuje v něm argumentace žalovaného a popis myšlenkových pochodů, na jejichž základě dospěl k závěru o zákonnosti prvostupňového rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

12. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobcovou procesně první příležitostí bránit se postupu služebního orgánu, který (poté co nabylo právní moci rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby) vypsal v říjnu 2020 výběrové řízení v jiném oboru služby. Nově zřízené služební místo č. 925 je obsahově i funkčně shodné s žalobcovým služebním místem. Svou konkrétní obsahovou náplň přitom dostalo až poté, co rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby nabylo právní moci. Služební orgán tak účelově obešel zákon o státní službě. K 31. 1. 2020 rezignoval předseda Rady ČTÚ Mgr. Ing. Jaromír Novák a k 9. 3. 2020 bylo usnesením vlády č. 191 zhojeno nezákonné jmenování nové předsedkyně Mgr. Ing. Hany Továřkové usnesením vlády č. 85. Správní soudy jsou přitom při přezkumu rozhodnutí o skončení služebního poměru oprávněny přezkoumávat i otázku, zda systemizace a organizační struktura služebního úřadu sledovaly legitimní cíl a zda existovaly okolnosti svědčící o účelovosti zvoleného postupu či o šikanozním nebo diskriminačním jednání služebního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č.j. 4 Ads 423/2019 – 70).
13. V době vydání opatření č. 13/2020 a rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby neměl žalobce možnost odhalit účelový postup služebního orgánu, ani zjistit, že služební místo č. 925 je co do náplně služby obsahově totožné s žalobcovým služebním místem, to z žádného dostupného dokumentu nevyplývalo. Proto žalobce nepodal proti rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby odvolání. Vycházel z toho, že služební orgán pozici tiskového mluvčího zřizovat nebude. Účelovost systemizace vyšla najevo až 16. 10. 2020, kdy bylo rozhodnutím č.j. ČTÚ-49 424/2020-601 vyhlášeno výběrové řízení na služební místo č. 925. Tím byla dána služebnímu místu č. 925 konkrétní náplň a žalobce mohl zjistit, že jde o služební místo s podobnou náplní práce, jako u žalobcova služebního místa. Jediným markantním rozdílem je, že služební místo č. 925 je zařazeno v oboru služby 12. *Média, audiovizí a regulace vysílání*, kdežto žalobcovo služební místo bylo zařazeno v oboru služby 45. *Elektronické komunikace a poštovní služby*. Popis obsahové náplně byl ve výběrovém řízení formulován obdobně. Teprve zveřejněním vyhlášení výběrového řízení bylo možno postavit najisto, že služební orgán postupoval ve snaze obejít zákon o státní službě a odejmout žalobci služební místo. Již při změně systemizace zamýšlel nahradit žalobcovo služební místo funkčně totožným služebním místem č. 925, avšak v jiném a účelově zvoleném oboru služby. Až v rámci žaloby podané proti rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby nebo proti rozhodnutí o skončení služebního poměru tedy lze přezkoumávat i jiné podkladové úkony správních orgánů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č.j. 8 Ads 301/2018 – 45). Napadené rozhodnutí se k námitce účelovosti omezilo na konstatování, že se o účelovost nejedná. Současně připouští, že služební místo č. 925 bylo pro žalobce vhodné, když klade žalobci za vinu, že se nepřihlásil do výběrového řízení. Tím by však žalobce konvalidoval nezákonný postup služebního orgánu. Služební místo č. 925 nemělo vzniknout, protože časově navazuje na účelově zrušené žalobcovo služební místo a funkčně, účelově i významově se obě služební místa shodují. I kdyby služební orgán nepostupoval vůči žalobci *mala fide* od počátku a v okamžiku vydání opatření č. 13/2020 skutečně nevěděl, jakou konkrétní podobu služební místo č. 925 dostane, pak pochybil v okamžiku, kdy potřebu vytvořit pozici tiskového mluvčího identifikoval a znal náplň služebního místa. Přesto vypsal výběrové řízení namísto toho, aby služební místo č. 925 obsadil žalobcem. Skončení služebního poměru bylo tedy nezákonné. Žalobce měl do nabytí právní moci rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby poznatek jen o tom, že služební orgán jakési služební místo
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vytváří. Nemohl znát jeho náplň, platovou třídu, obor služby apod. Tyto údaje mu nebyly před vyhlášením výběrového řízení známy.

14. Žalovaný přejal nezákonný postup služebního orgánu, který odmítl návrh na doplnění správního spisu o dokumentaci k výběrovému řízení na služební místo č. 925. Právě tento důkaz však prokazuje, že se jedná o funkčně totožná služební místa. Ani žalovaný nevyhověl totožnému důkaznímu návrhu ani v odvolacím řízení, neboť jej považoval za nadbytečný. Žalobce z veřejných zdrojů zjistil, že na služební místo č. 925 přijatá zaměstnankyně vystupuje za ČTÚ v řadě médií jako tisková mluvčí, prezentuje názory ČTÚ navenek a vyjadřuje se k odborným otázkám, tedy vykonává činnost spadající od náplně žalobcova služebního místa. Žádný jiný zaměstnanec sekretariátu služebního orgánu se v médiích neobjevuje, což vyvrací závěry o vzájemné zastupitelnosti. Skutečnost, že žalobce byl schopen zjistit a přiřadit ke služebnímu místu č. 925 konkrétní jméno, je toho dostatečným důkazem.
15. Od podání návrhu na změnu systematizace vládež jednal služební orgán účelově s cílem obejít ochranu zákona o státní službě a vytěsnit žalobce ze struktury služebního orgánu. V úmyslu zastřít tuto skutečnost vyčkal s vyhlášením výběrového řízení na služební místo č. 925 na dobu nabytí právní moci rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby. Následně vypsal výběrové řízení na prakticky totožnou pozici a pouze pro forma změnil obor služby na „12. Média, audiovizuální a regulace vysílání“, který by se na ČTÚ neměl vyskytovat, protože je vymezen pro Radu pro rozhlasové a televizní vysílání, resp. obdobného mediálního regulátora. Žalovaný pak libovůli služebního orgánu posvětil. Služební orgán nemůže služební místa zařazovat do oborů služby dle libosti, aby se tak zbavil nepohodlných zaměstnanců. Navzdory tomu, že byl postup služebního orgánu při systemizaci služebního místa č. 925 v rozporu s § 5 odst. 4 zákona o státní službě, žalovaný se přiklonil k účelové interpretaci služebního orgánu. Opomněl, že služební místo č. 925 se v přehledu volných míst objevilo teprve v listopadu, tedy v době, kdy již bylo rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby pravomocné. Nevypořádal se ani s tím, že vůbec nemělo vzniknout. Vůči systemizaci, již je dosahováno protiprávních cílů, je prvním přípustným opravným prostředkem často až obrana proti rozhodnutí o skončení služebního poměru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č.j. 8 Ads 301/2018 – 45). Žalovaný namísto toho, aby poskytl žalobci ochranu a zabýval se zákonností vytvoření nového služebního místa, vyčetl žalobci to, že se nepřihlásil do výběrového řízení. Tvzení žalovaného, že měl žalobce možnost požádat služební orgán o informace k uvedenému služebnímu místu, je absurdní. Tvzení, že by státní zaměstnanci postavení mimo výkon služby měli napravovat informační deficit způsobený služebním orgánem, je neudržitelné a je v rozporu se zásadami ochrany státních zaměstnanců vykonávajících státní službu.
16. Je zřejmé, že vytvořením služebního místa č. 925 v době postavení žalobce mimo výkon služby vznikla služebnímu orgánu povinnost zařadit na něj žalobce. Žalobcovo služební místo a služební místo č. 925 mají prakticky totožnou obsahovou náplň a pro žalobce tedy bylo nové služební místo vhodné. Aby však mohl být žalobce zařazen na jiný obor služby, musel by vykonat příslušnou úřednickou zkoušku. Žalovaný se přitom dostatečně nevypořádal s námitkou účelovosti stanovení oboru služby. Již služební orgán zatížil řízení nezákonností, když postupem obcházejícím zákon navodil stav, kdy učinil žalobcovo služební místo zdánlivě nepotřebným, avšak souběžně podnikal kroky k obsazení nově vytvořeného služebního místa s totožnou náplní služby.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

17. Dále žalobce napadal výrok týkající se výplaty odbytného. Služební orgán nemá zákonné zmocnění vyčkávat s výplatou odbytného do právní moci celého rozhodnutí, když výrok o skončení služebního poměru je předběžně vykonatelný. Odkládací podmínka právní moci obou výroků je nepřipustně zkracující a nezákonná. Ustanovení § 72 odst. 3 zákona o státní službě je nutno vykládat tak, že odbytné má být vyplaceno v nejbližším výplatním termínu ve služebním úřadu pro výplatu platu poté, co účinky skončení služebního poměru nastaly. Pokud by bylo následně rozhodnutí o skončení služebního poměru zrušeno, vnikl by služebnímu orgánu nárok na vrácení bezdůvodného obohacení a státnímu zaměstnanci nárok na odškodnění, resp. zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Za předpokladu, že však výrok o odbytném není napaden a nabude právní moci, není možné výplatu odbytného zdržovat. Ze zákona o státní službě neplyne a nelze ani spravedlivě požadovat, aby účastníci řízení strpěli odklad výplaty déle než do nejbližšího výplatního termínu. Pokud tak služební orgán postupuje, dostává se do prodlení a vzniká nárok na výplatu úroků z prodlení. Prvostupňové rozhodnutí je tedy v části výroku II nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, protože závěry žalovaného jsou z jeho odůvodnění zřejmé. Skutečnost, že se žalovaný v některých otázkách se služebním orgánem ztotožnil, nemá na přezkoumatelnost rozhodnutí vliv, obě správní rozhodnutí tvoří jeden celek.
19. Žalobce měl v průběhu zařazení mimo výkon služby možnost ucházet se o místa ve státní službě na základě výběrových řízení, případně mohl služební orgán upozornit na volné služební místo, které by mohlo být pro jeho převedení vhodné. Účastnit výběrových řízení se žalobce může i po skončení služebního poměru. Právo zakotvené v čl. 21 odst. 4 Listiny nelze vykládat jako právo vykonávat službu na konkrétním služebním místě, protože zařazení, resp. převedení na konkrétní služební místo, musí být v souladu se zákonem o státní službě. Pokud služební orgán dospěl k závěru, že služební místo č. 925 nebylo pro převedení žalobce vhodné, nemohl na něm žalobce vykonávat službu. Uvedený postup byl v souladu se zákonem o státní službě.
20. Zřízení služebního místa č. 925 je patrné již z opatření č. 13/2020, které bylo součástí spisového materiálu k zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby bylo prvním úkonem v řízení a ze spisu nevyplývá, že by žalobce po jeho vydání do spisu nahlížel, lze předpokládat, že se o zřízení služebního místa č. 925 skutečně dozvěděl až z přehledu volných služebních míst, který mu byl pravidelně zasílán (služební místo č. 925 se objevilo již v přehledu zaslaném žalobci dne 7. 7. 2020). I v případě, že by se žalobce o jeho existenci dozvěděl až v době, kdy již nemohl podat proti rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby odvolání, nijak to nezpochybňuje závěr, že pokud měl proti zařazení mimo výkon služby výhrady, mohl se proti němu odvolat, případně dát podnět k zahájení přezkumného řízení. Vyčkal však až do vydání prvostupňového rozhodnutí, které s vytvořením služebního místa č. 925 přímo nesouvisí. Přezkum vzniku služebního místa č. 925 resp. důvody zrušení žalobcova služebního místa, nemohou být předmětem řízení o skončení služebního poměru, byť se správní orgány ve svých rozhodnutích danými námitkami žalobce zabývaly. Bylo to však činěno nad rámec řízení o skončení služebního poměru (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2021, č.j. 14 Ad 13/2020 – 107).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

21. S námitkou, že ke spisovému materiálu nebyl připojen spis výběrového řízení na služební místo č. 925, se žalovaný vypořádal již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z oznámení, které bylo součástí spisového materiálu, je zřejmé, jaké činnosti mají být na tomto služebním místě vykonávány. Jiné listiny z uvedeného spisu nebyly potřeba. Není ani zřejmé, jaké pracovněprávní dopady by pro žalobce nastaly, pokud by byl na služební místo č. 925 na základě výběrového řízení zařazen. Jeho služební poměr by pokračoval na služebním místě, které pro něj bylo z jeho pohledu vhodné. Dopad by tak byl podstatně menší než v případě skončení služebního poměru.
22. Pokud služební orgán neshledá služební místo jako vhodné pro převedení státního zaměstnance, má státní zaměstnanec možnost na toto služební místo, resp. na jeho vhodnost, služební orgán upozornit. I státní zaměstnanec by tedy měl projevit snahu o nalezení vhodného služebního místa pro převedení, byť se primárně jedná o povinnost služebního orgánu. Případnou pasivitu státního zaměstnance nelze klást služebnímu orgánu k tíži.
23. Není zřejmé, jak žalobce dospěl k závěru o povinnosti služebního orgánu převést jej na služební místo č. 925 a že se jedná o téměř totožné služební místo s žalobcovým služebním místem. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rozdíl mezi nimi zabýval s tím, že se vykonávané činnosti překrývají pouze částečně. Žalovaný nedospěl k závěru o jejich totožnosti či o povinnosti služebního orgánu žalobce na č. 925 převést. Rovněž stanovení oboru služby nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože se skončením služebního poměru žalobce přímo nesouvisí. K tomu žalovaný odkázal na čl. 63 odst. 1 písm. c) metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru.
24. K námitkám týkajícím se výplaty odbytného žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že metodický pokyn č. 1/2020 byl vydán za účelem sjednocení praxe služebních úřadů a byl vydán později, než žalobcem namítaný komentář k zákonu o státní službě. Napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné a závěry žalovaného jsou z jeho odůvodnění zřejmé.

IV. Replika žalobce

25. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zopakoval svou žalobní argumentaci. Nad rámec žaloby vtělil do repliky tabulku služební náplně žalobcova služebního místa a služebního místa č. 925 a uvedl, že je mu známo, že služební místo č. 925 v současnosti opět požívá statutu „tiskový mluvčí“ a chybějící atribut náplně služební činnosti oproti žalobcovu služebnímu místu byl služební náplně doplněn. Závěrem konstatoval, že soud by měl primárně zkoumat důvody, účelnost, vhodnost a další věcné parametry zvolené organizační struktury, resp. provedené změny, kterou bylo žalobcovo služební místo účelově zrušeno.

V. Ústní jednání před soudem

26. Účastníci řízení setrvali při ústním jednání na svých procesních stanoviscích. Žalovaný při ústním jednání k replice žalobce uvedl, že dle judikatury správních soudů platí, že pokud po provedení organizační změny služební orgán v budoucnu zjistí, že provedená změna nepřinesla předpokládaný výsledek a opět zřídí původní služební místo, neznamená to, že původně provedená změna byla nezákonná.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

VI. Posouzení věci soudem

27. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
28. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
29. Podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až h) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 zařazen na volné služební místo, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.
30. Podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě služební orgán rozhodne o skončení služebního poměru, uplynula-li marně doba, po kterou byl státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů.
31. Podle § 72 odst. 2 písm. c) zákona o státní službě při skončení služebního poměru na dobu neurčitou z důvodu podle odstavce 1 písm. d) má státní zaměstnanec nárok na výplatu odbytného. Při nepřetržité době trvání služebního poměru nepřesahující 9 let, ale přesahující 6 let, přísluší odbytné ve výši devítinásobku měsíčního platu.
32. Úvodem soud uvádí, že nepřehlédl, že zákonem č. 384/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, došlo k novému označení služebního místa náměstka pro státní službu, který se nově označuje za nejvyššího státního tajemníka. Podle § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Jelikož působnost náměstka ministra vnitra pro státní službu přešla na nejvyššího státního tajemníka, jednal soud nově s tímto žalovaným.
33. Soud dále zdůrazňuje, že předmětem nyní posuzovaného řízení bylo skončení služebního poměru žalobce, tj. splnění podmínek citovaného § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě. Předmětem nyní posuzovaného řízení naopak nebyl přechod žalobce na jiné služební místo, ani zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě. K zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů došlo na základě rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby. Toto rozhodnutí mohl žalobce napadnout odvoláním a případně i správní žalobou, v níž mohl argumentovat protiprávností jeho zařazení mimo výkon služby, a to včetně zpochybnění právních aktů, na základě kterých byl zařazen mimo výkon služby, tj. včetně systemizace služebních a pracovních míst (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70). V nyní posuzovaném řízení mohly správní orgány pouze posoudit, zda uplynula doba, po kterou byl žalobce zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, resp. zda po zařazení žalobce mimo výkon služby nebylo možno pro žalobce nalézt jiné vhodné volné služební místo. Tím je dán i rámec soudního přezkumu.
34. Proto se soud v nyní vedeném řízení nemohl zabývat okolnostmi zrušení žalobcova služebního místa, nemohl vypořádat námitky žalobce vztahující se ke zřízení služebního místa č. 925 a stanovení oboru služby a účelovosti daného postupu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

35. Na základě shora vymezeného předmětu soudního přezkumu se tedy soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud připomíná, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl či jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Soud přitom připomíná, že není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 1 Afs 92/2012, bod 28).
36. Uvedené nastalo v nyní posuzované věci. Pro soud je zásadní, že napadené rozhodnutí, také ve spojitosti s prvostupňovým rozhodnutím, obsahuje důvody, pro které bylo rozhodnuto o skončení služebního poměru žalobce, přičemž žalovaný reagoval na stěžejní odvolací argumentaci, především stran existence volných služebních míst, které mohly být pro žalobce vhodné. Proto dle soudu nelze napadené rozhodnutí shledat nepřezkoumatelným. Přezkoumatelnosti rozhodnutí ostatně svědčí také skutečnost, že žalobce byl schopen předestřít obsáhlou žalobní argumentaci, v rámci které zpochybnil závěry, které vyřkl služební orgány a žalovaný. Nesouhlas žalobce s těmito závěry nelze zaměňovat za nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
37. Soud rovněž odkazuje na výše vyřčené, že některé z námitek žalobce nebyly služební orgány povinny v nyní hodnoceném řízení vypořádat, neboť se mýjely s podstatou řízení o skončení služebního poměru žalobce. Nevypořádání takovýchto námitek nemůže způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Navíc na mnohé z těchto námitek správní orgány ve svých rozhodnutích reagovaly, takže o to spíše nemůže žalobce úspěšně zpochybnit nedostatečnost odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí.
38. Pokud přitom žalovaný nereflektoval každé jednotlivé tvrzení žalobce a na některá opomněl reagovat, nezatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť z jeho celku jsou seznatelné důvody, na základě kterých žalovaný rozhodl o zákonnosti skončení služebního poměru žalobce. Není povinností žalovaného reagovat výslovně v odůvodnění rozhodnutí na všechna dílčí tvrzení žalobce, pokud v souhrnu odvolací argumentaci vypořádá a uvede důvody, pro které bylo prvoinstanční rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem. A takto žalovaný v nyní posuzované věci postupoval. Námitku nepřezkoumatelnosti tedy soud neshledal důvodnou.
39. K okolnostem skončení služebního poměru soud předně připomíná, že zákon o státní službě státním zaměstnancům neposkytuje jistotu zachování stávajícího služebního místa. Naopak v případě schválení nové systemizace a organizační struktury služebního úřadu umožňuje služební zařazení státních zaměstnanců změnit a v krajních případech jejich služební poměr z organizačních důvodů ukončit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 – 70).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

40. Pokud uběhne doba 6 měsíců, po které je státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby, je služební orgán povinen ho opětovně zařadit do výkonu služby či služební orgán v souladu s § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě rozhodne o ukončení služebního poměru. V případě žalobce nastala druhá zmíněná okolnost. Služební orgán nenalezl pro žalobce jiné vhodné volné služební místo, a proto rozhodl o skončení služebního poměru.
41. Jak konstatoval v rozsudku ze dne 9. 2. 2023, č.j. 1 Ads 263/2021 – 79, Nejvyšší správní soud: *„Organizační dokumenty, jimiž dochází k zániku služebních míst státních zaměstnanců, tedy i systemizace ve spojení s organizační strukturou služebního úřadu, skutečně představují závazný podklad pro služební orgán rozhodující ve věcech státní služby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018 - 45). Jsou však závaznými podklady pro další rozhodování služebního orgánu o odvolání ze služebního místa nebo o převedení na jiné služební místo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 - 70), nikoli v řízení o skončení služebního poměru. Proto stěžovatel nemohl namítat nezákonnost těchto postupů až nyní“.*
42. Soud se neztotožňuje s argumentací žalobce, že by mu mělo být umožněno namítat pochybení související s jeho postavením mimo výkon služby v nynějším řízení. Žalobce sám potvrdil, že si byl vědom skutečnosti, že byl postaven mimo výkon služby z organizačních důvodů. Pokud by žalobce podal proti rozhodnutí o postavení mimo výkon služby odvolání, pak by mohl v rámci odvolacího řízení namítat skutečnosti, které souvisely s jeho postavením mimo výkon služby, a bránit by se následně mohl i správní žalobou, pokud by mu odvolací orgán nevyhověl. Nevyužití těchto prostředků ochrany nelze zhojit tím, že bude tyto skutečnosti namítat až nyní, v rámci přezkumu naplnění důvodů pro skončení služebního poměru. Na tomto závěru nic nemění tvrzení žalobce, že byl s náplní práce na služebním místě č. 925 seznámen až poté, co nabylo rozhodnutí o postavení žalobce mimo výkon služby právní moci.
43. Soud nad rámec shora uvedeného posouzení konstatuje, že skutečnost, že služební místo č. 925 vzniká, musela být žalobci známa již z opatření č. 13/2020, které bylo dle spisového materiálu žalobci předáno současně s rozhodnutím o zařazení mimo výkon služby. Již v tomto opatření bylo uvedeno, že je od 1. 6. 2020 zřizováno jedno systemizované místo (č. 925) v samostatném oddělení sekretariát předsedkyně Rady (600). Samotné systemizované místo č. 925 se pak v přehledech volných systemizovaných míst v Českém telekomunikačním úřadu poprvé objevilo v přehledu ke dni 1. 7. 2020, který byl žalobci zaslán prostřednictvím e-mailu dne 7. 7. 2020. Již z tohoto přehledu jsou přítomny seznatelné alespoň základní skutečnosti, a sice systemizovaná platová třída (13), obor služby (12 – Média, audiovizí a regulace vysílání) a pracoviště (Praha).
44. Pro posouzení věci je však podstatné především to, že existence systemizace byla žalobci známa již v době vydání rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby a žalobce mohl její vady a další skutečnosti, které namítá nyní, namítat již v odvolání a případně správní žalobě proti rozhodnutí o postavení mimo výkon služby. Jak již však bylo soudem s odkazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatováno shora, při přezkumu rozhodnutí o skončení služebního poměru je soud oprávněn přezkoumat toliko naplnění podmínek stanovených v § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě.
45. Současně není pravdou, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že služební místo č. 925 bylo pro žalobce vhodné. Žalovaný naopak na str. 11 napadeného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

s odkazem na prvostupňové rozhodnutí konstatoval, že „v případě žalobcova služebního místa se jednalo o pozici tiskového mluvčího v oboru služby Elektronické komunikace a poštovní služby, v jehož služební náplni bylo vypracovávání odborných podkladů a jejich prezentace navenek, včetně prezentace služebního orgánu“. Na služebním místě č. 925 však dle žalovaného „nejdou odborné podklady v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb vytvářeny, ale jsou sbírány od konkrétních odborných útvarů a moderní formou jsou zpracovávány a prezentovány“. Dále byl dle služebního orgánu zřízením služebního místa č. 925 posílen výkon činnosti útvaru v oblasti v oboru služby Média, audiovizuální a regulace vysílání. Z citovaných pasáží napadeného rozhodnutí je nepochybné, že žalovaný se nikde nezmínil o tom, že by nově vytvořené služební místo č. 925 bylo pro žalobce vhodné. Tento závěr jistě nelze dovozovat z obecného tvrzení žalovaného, že měl žalobce možnost přihlásit se do výběrového řízení na předmětné služební místo.

46. Soud uvádí, že povinnost vyhledávat vhodná služební místa vyplývá z § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, přičemž marné uplynutí doby postavení mimo výkon služby je nutné vykládat právě tak, že v jejím průběhu nedojde k nalezení vhodného služebního místa (Pichrt, Jan; Kaucký, Jiří a Kopecký, Martin. *Zákon o státní službě. Komentář*. 2. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2020. Dostupné v ASPI). Po tuto dobu je služební orgán povinen činit příslušné kroky ve snaze státního zaměstnance převést nebo zařadit na vhodné služební místo ve svém služebním úřadu, případně iniciovat převedení nebo zařazení na vhodné služební místo v jiném služebním úřadu příslušným služebním orgánem. Tyto kroky musí být doloženy ve správním spisu vedeném v řízení o skončení služebního poměru a musí být uvedeny v odůvodnění rozhodnutí o skončení služebního poměru. Státní zaměstnanec musí být o všech krocích služebního orgánu (a jejich důvodech) informován a musí být přihlíženo k jeho vyjádřením a stanoviskům.
 47. Kritériem vhodnosti služebního místa se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 - 70, č. 4088/2020 Sb. NSS, nikoli v souvislosti se skončením služebního poměru v důsledku nenalezení vhodného služebního místa, ale v souvislosti s převedením státního zaměstnance na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě. Vhodnost služebního místa, na které má být státní zaměstnanec převeden, je však nutné chápat stejně v obou kontextech. Liší se pouze řízení, ve kterém vyhledávání vhodného místa probíhá (odvolání ze služebního místa či zrušení služebního místa z důvodu změny systemizace oproti skončení služebního poměru jako v nyní projednávaném případě). Je možné vycházet ze závěrů dovozených v judikatuře ve vztahu k vyhledávání vhodných služebních míst, které probíhá ještě předtím, než je státní zaměstnanec postaven mimo výkon služby. V odkazovaném rozsudku č. j. 4 Ads 423/2019 - 70 Nejvyšší správní soud uvedl, že kritérium vhodnosti je neurčitý právní pojem. Připomenul, že v rámci interpretace tohoto neurčitého právního pojmu musí služební orgán alespoň rámcově objasnit jeho obsah a význam z hlediska toho, zda lze do něho zařadit i posuzovanou věc, tedy musí se zabývat konkrétními skutkovými okolnostmi případu, aby mohl posoudit, zda patří do rozsahu neurčitého právního pojmu.
 48. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí i spisového materiálu vyplývá, že služební orgán v průběhu doby, po kterou byl žalobce zařazen mimo výkon služby, prokazatelně hledal jiná volná vhodná služební místa. Takto služební orgán prozkoumal evidenci volných služebních míst na ČTÚ a zaslal jí prostřednictvím e-mailu žalobci ke dni 26. 5. 2020 a dále i na jiných služebních úřadech v 13. a 12. platové třídě se služebním působištem v Praze ke dni 26. 5. 2020. Dále služební orgán zaslal žalobci e-mailem dne 7. 7. 2020 seznam volných
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

služebních míst v ČTÚ ke dni 1. 7. 2020 a v ostatních služebních úřadech ke dni 7. 7. 2020, dále pak dne 3. 8. 2020 zaslal žalobci další e-mail obsahující seznam volných služebních míst v ČTÚ ke dni 1. 8. 2020 a v ostatních služebních úřadech ke dni 3. 8. 2020. Následoval další e-mail ze dne 1. 9. 2020 obsahující seznam volných služebních míst v ČTÚ a v ostatních služebních úřadech ke dni 1. 9. 2020, poté e-mail ze dne 1. 10. 2020, jehož přílohou byl seznam volných služebních míst v ČTÚ a v ostatních služebních úřadech ke dni 1. 10. 2020 a poté byl žalobci zaslán poslední

e-mail ze dne 2. 11. 2020, který obsahoval seznam volných služebních míst v ČTÚ ke dni 1. 11. 2020 a v ostatních služebních úřadech ke dni 29. 10. 2020. Z obsahu spisového materiálu dále vyplývá, že se služební orgán dopisem ze dne 4. 12. 2020, č.j. ČTÚ-57 846/2020-601, obrátil na státní tajemníky v Úřadu vlády ČR, ve všech ministerstvech, dále na ředitele Archivu bezpečnostních složek, ředitele Státního ústavu pro kontrolu léčiv, předsedu Státního úřadu pro jadernou bezpečnost, předsedy Českého báňského úřadu a Českého statistického úřadu, předsedu Správy státních hmotných rezerv, předsedu Úřadu průmyslového vlastnictví, předsedu Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního, dále na předsedu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a Úřadu pro ochranu osobních údajů, na předsedu Úřadu pro dohled nad hospodařením politických stran a politických hnutí, předsedu Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře, předsedu Energetického regulačního úřadu, předsedu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, ředitele České inspekce životního prostředí, ústředního ředitele České správy sociálního zabezpečení a na ústředního ředitele České obchodní inspekce, s tím, že je požádal o informace k neobsazeným služebním místům ve 13. platové třídě, v oboru služby 36. Elektronická komunikace a poštovní služby a s pracovištěm v Praze. Přílohou předmětného dopisu byla služební náplň žalobce. Služební orgán obdržel na tento dopis několik odpovědí. V dopise ze dne 10.12. 2020, č.j. MF-33345/2020/3003-3, mu státní tajemník v Ministerstvu financí sdělil, že nemají žádná vhodná služební místa, na která by bylo možno žalobce převést. Totožnou odpověď pak služební orgán obdržel také od státní tajemnice v Ministerstvu pro místní rozvoj (dopis ze dne 10. 12. 2020, č.j. 71304/2020), od státního tajemníka v Ministerstvu zahraničních věcí (nedatovaný dopis č.j. 453266-2/2020-PERS), od státní tajemnice v Ministerstvu práce a sociálních věcí (dopis ze dne 9. 12. 2020, č.j. MPSV-2020/235640-111/1), od předsedy Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře (dopis ze dne 4. 12. 2020, č.j. UPDI-4245/20/KK), od vedoucí oddělení personálního Správy státních hmotných rezerv (dopis ze dne 7. 12. 2020, č.j. 19829/20-SSHR), od státního tajemníka v Ministerstvu zdravotnictví (dopis ze dne 7. 12. 2020, č.j. MZDR 38245/2020-31/PER), od vedoucí personálního oddělení Českého báňského úřadu v Praze (dopis ze dne 7. 12. 2020, č.j. SBS 47003/2020), od státního tajemníka v Ministerstvu zemědělství (dopis ze dne 9. 12. 2020, č.j. 65131/2020-MZE-11132) a od státního tajemníka v Ministerstvu vnitra (dopis ze dne 21. 12. 2020, č.j. MV-12929-43/SP-2020).

49. Na základě shora uvedeného je tedy nutno dospět k závěru, že služební orgán prováděl úkony, jejichž cílem bylo nalezení jiného vhodného služebního místa pro žalobce, přičemž provedení těchto úkonů není v prvostupňovém rozhodnutí pouze konstatováno, nýbrž výsledky této činnosti jsou zaznamenány ve správním spise. Žalobci byly v průběhu správního řízení uvedené podklady prokazatelně zasílány, žalobce tuto skutečnost ostatně ani nerozpíral.
50. Služební orgán tak dle soudu po dobu zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů až do zahájení řízení o skončení služebního poměru prokazatelně Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zjišťoval služební místa, na která by mohl být žalobce převeden, a obstarával do spisu podklady, které tuto aktivitu služebního orgánu dokládají. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí služební orgán konstatoval, že žalobce po celou dobu zařazení mimo výkon služby neprojevil zájem o žádné volné služební místo v ČTÚ, a to na základě zasílaného seznamu volných služebních míst ani na základě vyhlášených výběrových řízení. Služební orgán současně konstatoval, že mu není známo, že by žalobce projevil zájem o služební místo v jiném služebním úřadě.

51. V postupu služebního orgánu soud neshledal nic, co by svědčilo jeho účelovému postupu či úmyslu poškozovat žalobce.
52. Důvodnou soud neshledal ani poslední žalobní námitku, v níž žalobce namítal, že služební orgán nemá zákonné zmocnění vyčkávat s výplatou odbytného do právní moci celého rozhodnutí, když výrok o skončení služebního poměru je předběžně vykonatelný a odkladací podmínka je tedy nezákonná.
53. Soud při vypořádání této námítky předně odkazuje na § 72 odst. 2 písm. c) zákona o státní službě, podle něhož *při skončení služebního poměru na dobu neurčitou z důvodu podle odstavce 1 písm. d) má státní zaměstnanec nárok na výplatu odbytného. Při nepřetržité době trvání služebního poměru nepřesahující 9 let, ale přesahující 6 let, přísluší odbytné ve výši devítinásobku měsíčního platu.* Podle odst. 3 téhož ustanovení pak platí, že *není-li odbytné podle odstavce 2 vyplaceno státnímu zaměstnanci v den skončení služebního poměru, vyplátí se v nejbližším výplatním termínu určeném ve služebním úřadu pro výplatu platu.*
54. Podle § 168 odst. 2 zákona o státní službě pak platí, že odvolání nemá odkladný účinek. To neplatí při odvolání proti rozhodnutí ve věcech kárné odpovědnosti, o odbytném, odchodném a náhradě nákladů podle § 110.
55. Komentářová literatura ke shora citovaným ustanovením uvádí, že „Z praktického hlediska je účelné spojit rozhodování o skončení služebního poměru na dobu neurčitou z důvodu podle § 72 odst. 1 písm. d) a rozhodování o odbytném do jednoho rozhodnutí, a o každé z předmětných věcí rozhodnout v samostatném výroku. V této souvislosti je nezbytné věnovat pozornost těm případům rozhodování o odbytném, kdy v době od vydání rozhodnutí o skončení služebního poměru může reálně dojít ke změně doby trvání služebního poměru (přesahující 3 roky, 6 let, 9 let), která má za následek změnu výše nároku na výplatu odbytného. Podle § 168 odst. 2 má (případně) odvolání proti rozhodnutí o odbytném odkladný účinek, na rozdíl od (případného) odvolání proti rozhodnutí o skončení služebního poměru, které odkladný účinek nemá. Z tohoto důvodu je nezbytné, aby součástí rozhodnutí bylo zvlášť poučení ve vztahu k výroku o skončení služebního poměru a zvlášť poučení ve vztahu k výroku o odbytném. V souvislosti s rozhodováním o odbytném tvoří (podle § 82 odst. 3 SpŘ) výrok o odbytném spolu s výrokem o skončení služebního poměru nedílný celek, a proto výrok o odbytném může být v právní moci teprve tehdy, bude-li v právní moci výrok o skončení služebního poměru“ (Hřebíková, I., Fáberová, A., Brücknerová, Z., Kubáčová Nejedlá, P., Moravec, K., Roučková, D., Hůrka, P. *Zákon o státní službě*. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022. Dostupné v Beck-online).
56. Dále je v témže komentáři uvedeno, že „S přihlédnutím k rozporu mezi § 168 odst. 2 a § 72 odst. 3 se odbytné státnímu zaměstnanci vyplátí v den skončení služebního poměru, popřípadě v nejbližším výplatním termínu určeném ve služebním úřadu pro výplatu platu (analogicky podle rozsudku NS 21 Cdo 2845/2014 jde o pravidelný termín výplaty platu určený v mezích období, v němž nastala splatnost platu, na nějž má státní zaměstnanec právo za naposledy před Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

skončením služebního poměru vykonanou službu), za předpokladu existence pravomocných výroků o skončení služebního poměru a o odbytném, popřípadě v nejbližším výplatním termínu určeném ve služebním úřadu pro výplatu platu po právní moci výroků o skončení služebního poměru a o odbytném. Byť v § 72 odst. 3 není výslovně uvedeno, že se má odbytné vyplácet po právní moci výroku o skončení služebního poměru, je nabytí právní moci výroku o skončení služebního poměru nezbytným předpokladem, aby se mohl § 72 odst. 3 uplatnit. Ustanovení § 72 odst. 3 nelze vyložit izolovaně tak, že se odbytné vyplácí bez ohledu na to, zda výrok o skončení služebního poměru nabyl právní moci, neboť jinak by mohl absentovat právní titul k jeho vyplacení. Z výše uvedeného vyplývá, že v případě, že se státní zaměstnanec, bylo-li jedním rozhodnutím se dvěma výroky rozhodnuto o skončení jeho služebního poměru a o odbytném, odvolá pouze do výroku o skončení služebního poměru, nenabude výrok o odbytném právní moci. Nenastane tak situace, kdy by na základě odvolacího řízení ke skončení služebního poměru nedošlo, avšak současně by bylo vyplaceno odbytné, které by se v případě, že by ke skončení služebního poměru nedošlo, muselo zpětně vymáhat“.

57. Soud se s uvedenými závěry shoduje a konstatuje, že podmínkou pro to, aby mohlo být odbytné vyplaceno, je nabytí právní moci výroku o skončení služebního poměru, neboť se de facto jedná o právní titul k jeho vyplacení. Odbytné je přitom nárokem, který vzniká právě na základě skončení služebního poměru. Právní moc výroku o odbytném je tedy s právní mocí výroku o skončení služebního poměru nerozlučně spjata. Za této situace je tedy logické, že služební orgán uvedl danou formulaci také ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí.
58. Soud nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek, a žalobu proto dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.
59. Akcesorický výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. září 2023

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.